ప్రతీకారం

ధుమధుమలాడుతూ ఉన్న మొహంతో వచ్చాడు శైలేంద్ర. చంకనున్న పుస్తకాల సంచీ గబుక్కున జార్చి నిర్లక్ష్యంగా బీరువామీదికి విసిరి కోపంగా గోడవారకు వెళ్ళి నించున్నాడు. ఏడు సంవత్సరాలు నిండని వాడి పసిమొహంలో కాఠిన్యం స్ఫురించింది. కందగడ్డలా కందిపోయింది. తల దించుకుని ఆఫీసు కాగితాలు చూసుకుంటున్న రాజేంద్ర తల ఎత్తి కొడుకు అలక గమనించి కించిత్ విస్మయపడ్డాడు. వాడి కళ్ళల్లోని తీవ్ర ప్రతీకారవాంఛ ఏమోనని అనునయంగానే అడిగాడు. "బాబూ! మాస్టారు కోప్పడ్డారా?" శైలేంద్రకు తండ్రి సానుభూతితో కనుకొలకుల్లోకి దుఃఖమే పొర్లుకువచ్చింది. ఐతేనేం, మగపిల్లవాడుకదా మరి! దర్పమే పుంజుకుందామని వాడి ప్రయత్నం. తండ్రికి తల అడ్డంగా తిప్పి సమాధానమిచ్చాడు.

మరి అంత కోపమెవరిమీదరా? బళ్ళో నేస్తాలెవరేనా కొట్టారా... చెప్పు, నేను కనుక్కుంటాగా!"

శైలేంద్ర లేత పెదవులు వణికాయి. రెండు క్షణాలూరుకుని "అదికాదు నాన్నగారూ! మాష్టారే దాన్ని కొట్ట

ఉన్నారు...అదేమో...అదేమో....” వాడికి చిన్నతనమని పించింది కాబోలు ఊరుకున్నాడు. రాజేంద్ర లేచి వెళ్ళి వాడి బుగ్గలు పుణికాడు. కుడి చెంపకంటే ఎడంచెంప ఎర్రగా కందిపోయింది. తండ్రి మనస్సు చివుక్కుమంది. “అదేవర్రా! మాస్టారికేం పోయేగాలం? ఎందుకు కొట్టమన్నాడూ....” పార్వతి ఆందోళన వ్యక్తపరుస్తూ వచ్చింది. ఎట్టకేలకు రాజేంద్ర ఒప్పుకున్నాడు. 'నాకు పదహారో ఎక్కం రాలేదు... మరి దండనకేమో వచ్చింది. అందుకని...” వాడికి తల్లిని చూచేసరికి మరి దుఃఖం ఆగిందికాదు. పార్వతి గుండెలకదుముకుంది. “అందుకని నిన్ను దానిచేత కొట్టించాడన్నమాట!” ఆమె మాస్టారుని తిట్టుకుంది.

రాజేంద్రకు సంగతంతా అర్థమైపోయింది. “ఒరే బాబూ! రేపు నీవు దాన్ని దవడపళ్ళు రాలగొడుదువులే! ఇవాల్టికి ఊరుకో. అదెవరో మీ అమ్మలాంటిది కాబోలు” అన్నాడు కొడుకును బుజ్జగించి, అదే సందన్నట్లు భార్యను కొంటెగా వీక్షించి.

“వాడికి బుగ్గ ఎలా కందిపోయిందీ చూసే మీరు నవ్వుతారేం?” అంటూ పార్వతి వాడి నెత్తుకుని వంటింట్లోకి నడిచింది.

రాజేంద్రకు కాగితాలమీద నిలవలేదు మనసు. అతగాడి పెదవుల మధ్య మందహాసమున్నది. మనస్సు వెనక్కు పరుగెత్తింది. పాతికేళ్ళనాటి స్మృతిచిత్రాలు మెదిలాయి.

రాజేంద్రకు ఏడో ఏడో, ఎనిమిదో ఏడో అది.ఐదో క్లాసు మాస్టర్లందరిదీ ఒకటే తత్వము. వాళ్ళ పద్ధతులకు వ్యాకరణ సూత్రాలకూ మార్పూ కూర్పూ అసాధారణమే. రాజేంద్రకు లెక్క రాలేదు. ఉన్న ముగ్గురాడపిల్లల్లో ఆరేళ్ళ పార్వతి ఉడుత పిల్లలా యిట్టే వచ్చి "ఇదోనండీ" అంటూ చూపెట్టేసింది లెక్క.

"భేష్! ఈ లెక్క చెయ్యలేనివాళ్ళందరికీ నువ్వు చెంపలు వెయ్యి...బుద్దేనా వస్తుంది" అన్నారు మాస్టారు. పార్వతికి హుకుం ఇచ్చేశారు.

అప్పటికీ రాజేంద్ర ధైర్యంగానే వున్నాడు. "నిన్ననే గదా దాన్ని నేను ఎక్కాలు రాపోతే మాస్టారు కొట్టమంటే చిటికవేసి ఊరుకున్నాను. అదిమాత్రం నన్ను కొడుతుందా"ని రెండు జేబుల్లో రెండు చేతులు పెట్టుకుని నించున్నాడు. నిక్కరు జారిపోకుండా కడుపు పూరించి. పార్వతి మొట్టమొదట రాజేంద్ర దగ్గరకే వచ్చింది. ఆ ఈడులో మగపిల్లలకంటే ఆడపిల్లలే కాస్త జబరుగా, ఏపుగా ఉంటారుకదా!

ఎడంచేతి వాటం పార్వతిది!

రాజేంద్ర కుడిచెంప చెళ్ళుమంది.

ఎంత శీవిని ప్రదర్శిస్తేమాత్రమేం? పసివాడుకదా! భూమిని పచ్చగా చూసి గ్రుడ్లనిండా నీరు నింపుకున్నాడు.

ఆ క్షణంలో రాజేంద్రకు పార్వతిని పీకె పిసికేద్దామన్నంత కసి వేసింది. కాని యమధర్మరాజులాగ ఎదుటనే వేపరువ్వతో సహా నరసింహమ్మాస్టారు. అయనకు కోపం వస్తే 'నర' పదార్థం పూర్తిగా లోపిస్తుంది. సింహమే మిగుల్తుంది.

రాజేంద్రకు ఆవేళంతా పార్వతిని చితకతన్నేయాలని మాస్టారి కాళ్ళల్లో సీసప్పెంకులు గుచ్చెయ్యాలనీ తలంపులే. ఇంటికి వచ్చి వెక్కి వెక్కి ఏడ్చాడు. ఆ రాత్రి కలలో బడి— బడిలో తను మాస్టారు! నరసింహం మాస్టారేమో పిల్లాడు— పార్వతి తనకు లెఖ్ఖ చేసి చూపించింది. తనేమో "వాడ్ని దవడ వాయగొట్ట" మన్నాడు అచ్చం నరసింహం మాస్టారి కేసి, నరసింహం మాస్టారిలాగే చూసి—పార్వతి "చిత్తం" అంది తను చూసిన అల్లాఉద్దీన్ సినిమాలో అల్లావుద్దీన్ భూతం తెచ్చిన దేవకన్యలాగ — అంతే! చెళ్ళుమంది నరసింహం మాస్టారి దవడమీద. కాని రాజేంద్రకు కసి తీరలేదు. అసలు తను పార్వతిని దవడ వాయగొట్టాలి. దాని జెడ యింత పొడు గుంటుంది. దాన్ని దొరకపుచ్చుకుని....దాన్ని దొరకపుచ్చు కుని....ఐతే ఆ కలమాత్రం రాలేదు రెండు రోజులు తగిలిన దెబ్బకంటే మిన్నగా పసిహృదయం దెబ్బతిన్నదేమో జ్వరం వచ్చింది.

జ్వరం వదిలి రాజేంద్ర బళ్ళోకి వెళ్ళేసరిమాత్రం? పార్వతి రాలేదు. రాజేంద్రకి పార్వతి ఏమయ్యిందీ అన్న జిజ్ఞాస పీడించింది. "పార్వతి నాన్నగారు బదిలీ అయిపోయారు...అది

గూడా మాస్టారికి చెప్పి పోయింది. మాకందరికీ జేజేలు చెప్పింది...మరి నువ్వు రాలేదుగా. నువ్వొస్తే....యిదో యీ చాకలేటు యిమ్మంది" మరియమ్మ చెప్పింది. రాజేంద్ర మొహం చూసి ఆ పిల్ల జాలిపడ్డది. రాజేంద్ర తీవ్రమైన కళ్ళల్లో ప్రతీకార వాంఛ—బహుశా ఇవాళ శైలేంద్ర కళ్ళల్లోని అవమానంలాంటిదే—చూసి మరియమ్మ కంగారు పడ్డది. "పోనిలే రాజా! నీ నేస్తం నేనుంటాగా" అంది—రాజేంద్ర చాకలేట్ పుచ్చుకుని విసిరి నేలని కొట్టాడు—మరియమ్మ తననుగాని తంతాడనుకుందో యేమో—పారి పోయిందక్కడినుంచి.

అసలైన ప్రత్యర్థి ఎదుట లేకపోవడంతో రాజేంద్ర మనస్సు నరసింహమ్మాస్టారిమీద ఉదాసీనత వహించింది. కాని పార్వతిని మాత్రం వెదుకుతూనే ఉంది. అటుతర్వాత రాజేంద్ర హైస్కూల్లో చేరాడు. వాళ్ళ నాన్నగారికి బదిలీ అయితే కాకినాడలో కాలేజీలో చేరాడు. అతగాడుమాత్రం పార్వతిని వెదుకుతూనే ఉన్నాడు. నరసింహమ్మాస్టారునే అడిగాడు ఐదో క్లాసు పాసవుతూ ఉన్నప్పుడు "పార్వతీ వాళ్ళు ఏవూరు వెళ్ళారని?" ఆయన బహుశా రాజేంద్ర చూడగా నవ్వడం అదే మొదటిసారి—"కాకినాడరా....ఏం వెడతావా" అన్నాడు నవ్వుతూను.

తన క్లాసుమేట్లు ముగ్గురు అమ్మాయిలు—అయితే ఎవతె పేరూ పార్వతికాదు. ఎవతె బుగ్గమీదా తేనెరంగు

పుట్టుమచ్చ లేదు. రాజేంద్ర అన్నీ మర్చిపోయాడు. ఆఖరికి నరసింహమ్మగారి మొట్టికాయలుకూడా మర్చిపోయాడు కాని పార్వతి బుగ్గమీద పుట్టుమచ్చ మాత్రం గుర్తుండిపోయింది. కొడితే చెంపమీదే కొట్టాలి తను. కాని పార్వతెక్కడ?

తన దవడ వాయగొట్టిందిగనక తనకి జ్ఞాపకం ఉంది—మరి ఆ పిల్లకి ఏం జ్ఞాపకం ఉంటుంది. అదీగాక తనెంత మారిపోయాడు—ఉంగరాల జుట్టు వచ్చేసింది, మొహంమీద మీసం, గెడ్డం పెరిగిపోయాయి—"నా మొహాన ఏ పుట్టుమచ్చా లేదాయిరి" అని ఎప్పుడేనా పైలాపచ్చీసులో ఉన్న రాజేంద్ర తలపోసేవాడు.

కాని పార్వతి మాత్రం తటస్థపడలేదు.

అయితే ఒకనాడు దైవికమైన సంఘటన ఒకటి జరిగింది. ఇంటర్ కాలేజియేట్ డిబేట్లు జరిగాయి. రాజేంద్ర ఫైనలియర్లో అవి ఏ ఏడాది జరగవు గనక? కాని రాజేంద్ర ఆ ఏడాది తన కాలేజీ తరఫున ప్రతినిధిగా ఎన్నికయ్యాడు.

స్ఫురద్రూపి, మాటకారి. వీటికి తోడు వినమ్రుడు రాజేంద్ర. అటువంటి అభిప్రాయం కాలేజీలోని అమ్మాయిలకు సైతం వుందని ఎవరి నమ్మకం ఎలా వున్నా, తను నమ్మేవాడు రాజేంద్ర. ఇందులో ఒక్కటే పేరు పార్వతి. అయినా సాచి లెంపకాయ కొట్టి ఆనక క్షమాపణ చెబుదామనుకునేవాడు రాజేంద్ర. రాజేంద్రకి నవ్వు వచ్చేది తనలోని ఈ విపరీత ప్రతీకార వాంఛకు.

విశాఖ కాలేజీనించి ఓ అమ్మాయి డిబేట్‌కి వచ్చిందంటే—అదో విశేషమైపోయింది మిగతా టీములకు. మాటాడ్డంకంటే, మజాగా ఆలోచించడంలోనే గడిపేశారు కొందరు.

వేదికమీదకు టీముల నాహ్వానిస్తున్నప్పుడే మొదటిసారి కంటబడింది ఆ ఏకైక నారీ ప్రతినిధి. వెన్నెలలాంటి తెల్లని చీరెలో చందమామలాంటి మొహం. దానిమ్మ పువ్వులాంటి నోరు. ఆ చంద్రవదన మొహాన తేనెరంగు పుట్టుమచ్చ విద్యుత్ కాంతిలో మిలమిలా మెరుస్తున్నది. అది ఎంత? కందిబద్దంత! రాజేంద్ర ఉలిక్కిపడ్డాడు. పార్వతి కాబోలు—మరి ఈ రతీదేవికిన్నూ, అతని హృదయఫలకంమీది లాగూ గౌను పార్వతికీ పోలికలెలా కలుస్తాయి? రాజేంద్రకు అద్దాన పడిన పాదరసంలాగ మనసు నిలకడ తప్పింది. 'స్త్రీలకున్నూ పురుషులతో సమాన హక్కులు కావాలి' అంటూ వాగ్వాదం జరిగింది వేదికమీద. జలపాతంలాంటి ఉధృతంలో మాట్లాడుతూ ఉండటం అంతలో అధ్యక్షులు "టింగ్" మని బెల్లు కొట్టటం—అక్కడికది సమాప్తం. జనం గొల్లుమనడం.

రాజేంద్ర ఎదనుమాత్రం ఈ పార్వతి ఎడమచెయ్యి వాటం పార్వతి అవునా కాదా? తనేం చెయ్యాలి? మరి దవడ మీాద ఈ పిల్లని కొట్టడం అంటే మాటలా? పురుషుల హక్కుల గొడవ మాటకేంగాని .... స్త్రీలకున్న ప్రత్యేక హక్కుల సంగతి తనకు తెల్సును కదా! ఆ పిల్ల మఖమల్ చెప్పులు తొడుక్కుంది కూడాను! శాటిన్‌లాంటి ఆ చిన్న

దాని బుగ్గలమీద తను? రాజేంద్రకు ఇన్ని సంవత్సరాలుగా దాటిపోయిన పగ - కసి అంతా నాటిత్రో చేత వేసుకున్న అల్కహాలు చుక్కలాగ కరిగిపోసాగింది.

“ఆ విల్లంది తదగణ్యానంత...” అన్నట్లు సత్యభామ విల్లు సంధించే పోజులో మైకును పట్టుకుని నించున్నది మిస్ పార్వతి. సభ మెడ రిక్కించింది. సెలయేటి తుళ్ళింతలు ఆమె పలుకులు. జలపాతపు ఉధృతం కాదు. జనం ఓహ్! చప్పట్లు, అందులోకీ విద్యార్థినీ జనం చప్పట్లు—తర్వాత మిస్టర్ రాజేంద్ర... రెండుసార్లు ఎనౌన్సు చేస్తేగాని తన కుడిచెంప తడుముకుంటూ ఉన్న రాజేంద్రకు తెలివి రాలేదు.

“ఎవరొద్దన్నారు? స్త్రీలకు పురుషులతో సమాన హక్కులు—” అదీ ఆరంభ వాక్యం రాజేంద్రది. విస్తుపోయారంతా. ప్రతివాదిస్తున్నాడా యితగాడు? “యూ ఆర్ టు! టాక్ ఎగ్నెస్ట్” జనం చప్పట్లు! రాజేంద్ర చలించలేదు. అతని తుమ్మెదల దండులాంటి ముంగురులు విద్యుత్కాంతిలో మెరుస్తున్నాయి.

“ఈ దేశంలో స్త్రీలకున్న ప్రత్యేక హక్కులు వదులుకుంటామంటే ఎవరు కాదన్నారు సమాన హక్కులు? తప్పకుండా నేటినుంచి బస్సుల్లో ప్రత్యేక సీట్లు తీసెయ్యండి—తీసెయ్యండి రైలుబళ్ళలో ఆడవాళ్ళ పెట్టెలు—మగవాళ్ళ పెట్టెలమీద కూడా రాయండి మగవారికి మాత్రమే అని—

కళాశాలల్లో ఆడపిల్లలకెందుకు ప్రత్యేక విశ్రాంతి గదులు? ఉంటారా? వారున్నా పురుషులకుమల్లే చింతచెట్లక్రింద లీజర్! అవర్సలో—ఎందుకయ్యా వారికి సగం రేట్లు విశ్వవిద్యాలయం బస్సుల్లో? వారికీ సమానహక్కులివ్వండి పాపం!....” నటనగూడా ఉంది రాజేంద్ర దగ్గర....సాగించాడు వాదన. “ఈ ప్రత్యేకతలు వద్దా? ఏమో, నేననుకోను, ఉత్త వాన రోదనే గాని స్త్రీలు సమాన హక్కులు కోరుతారని— వాళ్ళకేలవన్నీ కావలసి వస్తే కొన్ని వదులుకోవాలి — మన ఆదిశక్తి పేరు మార్చాలి. మన భరతమాత నామధేయమున్నా మార్చాలి — హరి భగవాన్! వారు కనడం మానేస్తే మనం — ఇంపాజిబుల్! విధాత తీర్చవలసిన ఈ చిక్కును సోదరీమణులు—ఆఫ్టర్ ఆల్ మగవాళ్ళం మనల్నేమని అడుగుతారు? వారిప్పటికన్నా సమాన హక్కులు కావాలని—ఉన్న అంతస్థునుంచి దిగజారుతామంటే వెల్కమ్! మనకు అభ్యంతరం నాస్తి....నో అబ్జక్షన్” యిలా అన్నప్పుడు రాజేంద్ర కొంటెగా పార్వతిని వీక్షించాడు. ఆ పిల్ల రెండు బుగ్గలు కందిపోయాయి. జనం చప్పట్లు మిన్ను ముట్టేయి.

రాజేంద్రకు పార్వతి తన నెప్పుడో దవడమీద కొట్టిందన్న పగ పోయింది సరే—యిప్పుడు మరొక్కసారి కొట్టకూడదూ అనిపించింది—అంతలో రివ్వున రానే వచ్చింది పార్వతి. ఆయింకా మళ్ళీ—ఊహు... లేదు—యింతమందిలో

ఆలాంటిదేం చెయ్యడు! ఎందుకేనా మంచిది....రాజేంద్ర కుడి చేయి "ఎటెంషన్" లో వుంచుకున్నాడు. "కంగ్రాచ్యులేషన్స్...మీదంతా కుతర్కం....ఉత్త దగాకోరు మాటలు!" అభినందించింది రెండో ప్రయిజు మాత్రమే పుచ్చుకున్న పార్వతి. రాజేంద్ర నవ్వేశాడు. "దవడ వాయగొడతారా? మళ్ళీను!" పార్వతి తెల్లబోయింది. చక్రాలంతేసి కళ్ళతో యిలా చూసి "ఎప్పుడు కొట్టానేమ్..." అన్నది. అంతలో ఎవరో ఆ పిల్లను మరిద్దరాడపిల్లలు లాక్కుపోయారు.

రాజేంద్రను అభినందనల పరంపర ముంచేస్తున్నా—"అన్నా! పార్వతి మర్చిపోయిందే" నన్న మనోవ్యధ పీడించ సాగింది. ఏమయితేనేం, పార్వతి మళ్ళీ అగుపించలేదు. తన ప్రతీకారవాంఛ మంత్రించినట్లు అదెప్పుడో పోయింది. సరే... అందుకు ప్రతిగా వ్యధ మిగిలింది.

రాజేంద్రకు పార్వతి తన ఎదుట నిల్చింది క్షణమే అయినా, అదే అనుభూతి, ఎన్నో మధుర భావాలకు ప్రాతిపదిక అయ్యింది. అటుతర్వాత ఆర్నెల్లు గడిచాయి. డిగ్రీ వచ్చింది. ఇంట్లో "ఓ ఇంటివాడివి" కమ్మని బలవంతమైన ఒత్తిడిన్నూ రాసాగింది. రాజేంద్రకుమాత్రం పార్వతి తలంపు మొలకెత్తి మొగ్గ దొడిగి దినదిన ప్రవర్ధమానం కాసాగింది అలనాడు దవడమీద కొట్టి ప్రతీకార జ్వాల రేపింది కాని—ఈసారి హృదయం దోచుకుని కార్చిచ్చు నింపి మరీ వెళ్ళిపోయింది.

కథా నిలయం 4889

ఎవరితోనైనా అంటే ఏమంటారు? నవ్వుతారు... పిచ్చాడివిరా భాయ్...స్వప్నసుందరి కథ కాదురా జీవితం! అంటారు. అందుకే రాజేంద్ర మూగతపస్సు చేశాడు. మరి తపస్సు ఫలించదా!

ఒకనాడు: మద్రాసు హౌరామెయిలు తన మామూలు ప్రకారం క్రిక్కిరిసి పరిగెడుతూ రాజమండ్రిలో ఆగింది. రాజేంద్ర అక్కడినుంచి అందులోకి భుజశక్తి యుక్తి అంటే కిటికీలోనుంచి దూసుకోవడం వినియోగించి ఎక్కేశాడు. మెయిలు ఆ ప్రక్క స్టేషనుకెళ్ళే లోపున—తన కాలూ చెయ్యీ ఎక్కడివక్కడ వున్నాయని స్థిమితపడడమేగాకుండా మరో మంచివాడి ట్రంకుపెట్టెమీద కూచుందుకు సానుభూతి కూడా సంపాదించాడు. రాజేంద్ర రైల్వేవాళ్ళను కాస్సేపు మనస్సార తిట్టుకున్నాడు. మరి మనసు తిట్టినట్లు పగవాళ్ళున్నా తిట్టరుగా! అయితే తాను రైల్వేకు పగవాడా? కాడు... ఆత్మీయుడు. అందుకనే నాలిక్కరచుకుని ఆ ప్రయత్నం విరమించుకుని—పెట్టె కలయబార చూచాడు. అంతలో తళుక్కున ఒక్క మెరుపు మెరిసింది. ఆ విద్యుల్లత సన్నని కలువ కాడలా—అందరు పరపురుషుల మధ్య—ఎవరినీ తాకకుండా ఎల్లాగో మీదిబల్ల అంచు పట్టుకుని, దివినుంచి భువికి దిగు దేవకన్యలా నుంచుంది. రాజేంద్రకు కెవ్వుమని కేక వేద్దామన్నంత ఆనందమయ్యింది. పార్వతి!...ఎవరా సుందరి...

పార్వతి!...అమాంతం ఎగిరి గెంతేసి...అయితే రాజేంద్ర అంతలో మేల్కొని, ఆ అమ్మాయి తనను గుర్తించిన చిరునవ్వందుకుని—తను దిగ్గున లేచి—"ప్లీజ్! ఇటు కూచోండి" అన్నాడు. పార్వతి "మరి మీరో?" అన్నది. నేను మీ "ఉద్యోగం పుచ్చుకుంటా" నన్నాడు నవ్వుతూ. ఆమె బుగ్గ మీది తేనెరంగు పుట్టుమచ్చను తనివిదీరా వీక్షించి....

అటు తర్వాత ప్రయాణమంతా ప్రేమాయాణమే అయ్యింది. అప్పటి ప్రయాణమే వాళ్ళ ప్రేమకు నాంది అయి, ఆనక ప్రస్తావన సవ్యంగా ముగిసి (అదృష్టం కదా) ఈ సంసార నాటకం రక్తిగట్టింది. మరి శైలేంద్ర అందుకు ప్రత్యక్ష నిదర్శనం కదా.

రాజేంద్రకు గతమంతా ఎదను దూరి కితకితలుపెట్టింది. తన ప్రతీకార వాంఛ ఆఖరికి పార్వతి బుగ్గమీద చేత్తోగాక నోటితో తీర్చుకోవలసి వచ్చినందుకు అతగాడు దైవాన్నభినందించుకున్నాడు.

రాజేంద్ర అంతా నెమరు వేసుకుని ఉలిక్కిపడ్డట్లు "పారో" అన్నాడు. "అదేమిటండీ" అంటూ సంరంభంగా వచ్చింది పార్వతి. ఆమెను గాభరా పెట్టినందుకు సిగ్గుపడి "ఉహు! ఏం లేదు....మన శైలేంద్రదంతా నాపోలికే!" నన్నాడు.

"భేష్! సరిపోయింది. ఇదా మీ పరిశోధన!" కిలకిలా నవ్వింది పార్వతి.

"అంతేనా? ఇంకా ఉంది" చిలిపిగా నవ్వాడు రాజేంద్ర. తన దగ్గరగా వచ్చిన పార్వతిని నడుం చుట్టూరా చెయ్యి వేసి దగ్గరకు లాక్కుని...చెవిదగ్గరగా రహస్యం చెప్పేవాడిలా మొహంపెట్టి అన్నాడు. "మనవాడి దవడ కింద గొట్టిన ఆచిన్నదిమాత్రం...నీపోలిక కాదు...ఎందుకంటే మన వాడి ఎడం చెంప కందిపోయింది ... నీది పుత్రచేతి వాట మాయె...."

భర్తని విడిపించుకుని కందిపోయిన చెక్కిళ్ళ సొట్టలు పడగా నవ్వి..."పోన్లెండి.... రేపా కోడలు వస్తే కుడిచేత వాయిస్తుందిలెండి మీ దవడకూడా" అంటూ శైలేంద్రతో "వస్తున్నారా బాబూ! ఇదో యిక్కడ మీ నాన్నగారు అంతా నువ్వు ఆయన పోలికేనుట...అంటూ గర్వపడు తున్నారు..." అన్నది.

"మరి గర్వమే....మనిషికి సంసారం స్వర్గతుల్యమైతే యింక కోరదగిందేముంది?" అనుకున్నాడు తృప్తిగా ఫైల్లో మునిగిపోయే ముందు రాజేంద్ర.

* * *